

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Jiřím Derflem ve věci

žalobce: **B. B. N.**, narozen X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem X
zastoupen Mgr. Markem Eichlerem, advokátem
sídlem Nekázanka 888/20, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 2. 2026, č. j. CPR-7005-3/ČJ-2026-930310-V248,

takto:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 20. 2. 2026, č. j. CPR-7005-3/ČJ-2026-930310-V248, a rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, ze dne 7. 1. 2026, č. j. KRPU-205735-18/ČJ-2025-040026-SV, se **zrušují** a věc se **vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je **povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **10 140 Kč** do třiceti dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 20. 2. 2026, č. j. CPR-7005-3/ČJ-2026-930310-V248, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Odboru cizinecké policie,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Oddělení pobytových agend (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 7. 1. 2026, č. j. KRPÚ-205735-18/ČJ-2025-040026-SV, kterým bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a zároveň stanovena doba jednoho roku, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie a smluvních států. Počátek této doby byl určen v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy žalobce vycestuje z území států EU a smluvních států, přičemž doba k jeho vycestování z území členských států byla podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena na 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Konečně bylo podle § 120a zákona o pobytu cizinců vysloveno, že se na žalobce nevztahují důvody stanovené v § 179 zákona o pobytu cizinců znemožňující mu vycestovat.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že primární pochybení ve vztahu k zákonnosti celého procesu spatřuje v tom, že žalovaná ani správní orgán I. stupně nenechaly zpracovat závazné stanovisko na možnost vycestování žalobce, ač žalobce uvedl, že má v domovském státu dluhy u banky i lichvářů, kdy se obává o své zdraví a život, o který by mohl přijít v případě vycestování do Vietnamu. Žalobce již lichváři několikrát kontaktovali, tudíž správní orgán I. stupně měl dle žalobce povinnost nechat zpracovat závazné stanovisko, jelikož žalobce uvedl individuální skutečnosti a okolnosti týkající se jeho osoby svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí.
3. Dále žalobce namítal, že se žalovaná zcela nedostatečně vypořádala s nepřiměřeností zásahu vydaného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života je neurčitým právním pojmem, nikoliv správním uvážením, což však dle žalobce správní orgány nikterak nereflektovaly.
4. Byl toho názoru, že správní orgány způsobily nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí, neboť absentovaly na zjištění veškerých hledisek k posouzení přiměřenosti dopadů k osobě žalobce. Správní orgány zcela ignorovaly skutečnost, že žalobce sám sjednal schůzku, kdy chtěl řešit svůj ilegální pobyt a poskytl maximální součinnost. Správní orgán se odchýlil od své praxe, kdy v obdobných případech uložil správní vyhoštění toliko na 6 měsíců, nikoliv na dobu 1 roku.

Vyjádření žalované k žalobě

5. Žalovaná předložila soudu správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které stručně reprodukovala. Dle žalované správní orgány nepochybily, a proto navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Posouzení věci soudem

6. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během desetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo

jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

7. Žaloba je důvodná.

8. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že situace byla taková, jak ji popsala žalovaná v napadeném rozhodnutí. Žalobce se dne 10. 11. 2025 v 10:10 hodin dostavil ke správnímu orgánu I. stupně ohledně řešení svých pobytových záležitostí. Ke kontrole předložil svůj cestovní pas č. X s platností do 20. 9. 2032, opatřen vízem č. XA vydaným Maďarskem, platným od 4. 10. 2023 do 2. 10. 2024, typ D, jednovstupní s dobou pobytu 30 dní. První vstup na území smluvních států schengenského prostoru je dne 18. 10. 2023 přes hraniční přechod Ferihegy (Maďarsko). Toto bylo zjištěno dle otisku vstupního přechodového razítka na str. 9 uvedeného cestovního dokladu. Dále se na této straně nachází další otisk vstupního přechodového razítka ze dne 21. 5. 2025 z hraničního přechodu Ferihegy (Maďarsko), nad kterým je napsáno číslo XB, kdy se jedná o číslo pobytového oprávnění účastníka řízení na území Maďarska (viz níže). Dotazem do dostupných evidencí nebylo ze strany správního orgánu I. stupně zjištěno, že by účastník řízení disponoval na území ČR platným oprávněním k pobytu. Dožádáním příslušných úřadů Maďarska ze dne 12. 11. 2025 obdržel správní orgán I. stupně dne 18. 11. 2025 odpověď, že žalobci bylo uděleno pracovní povolení č. XC s platností do 16. 8. 2025, které však skončilo již dne 19. 6. 2025 a od 20. 6. 2025 žalobce není držitelem žádného pobytového oprávnění v Maďarsku.

9. V protokolu o výsledku žalobce uvedl, že přicestoval do Maďarska v říjnu 2023 s vízem za účelem zaměstnání, přičemž veškeré náležitosti, včetně letenky, pobytového povolení i zprostředkování práce, mu zajistila agentura. V Maďarsku pracoval na drůbeží farmě Farm Tojás KFT až do března 2025, poté vykonával příležitostné brigády, zejména ve stavebnictví. Měl vydanou pobytovou kartu, o jejíž přesné platnosti nebyl informován – domníval se, že platí do srpna 2025, a nevěděl, že podle maďarských úřadů skončila už v červnu téhož roku. Ze Slovenska, kde asi měsíc pracoval na stavbách, odcestoval počátkem listopadu 2025 do České republiky, a to vlakem přes Bratislavu do Prahy, kam přijel na tržnici SAPA. Do ČR přijel podle svých slov za účelem hledání práce a v posledních dvou týdnech před výsledkem se zdržoval ve Štětí, kde bydlel s vietnamským spolubydlícím v ubytování zajištěném zaměstnavateli. Pobyt si financoval brigádami. Uvedl, že do ČR přijel sám, že si nezjišťoval podmínky pobytu a že si je vědom, že se na území ČR zdržuje neoprávněně. Do Vietnamu od příjezdu do EU dvakrát cestoval – v roce 2024 a 2025, vždy na návštěvu rodiny. Ve Vietnamu má manželku, dvě děti, rodiče a sourozence a vlastní dům, který je zastavený u banky. Přiznal značné dluhy nejen u banky, ale i u lichvářů, přičemž jejich vymáhání podle něj představuje pro něj riziko násilí či ohrožení života, pokud by se musel vrátit. Uvedl, že lichváři se již opakovaně dotazovali na jeho pobyt. Jinak však netvrdil ohrožení ze strany státu Vietnam, ani že by mu tam hrozilo věznění, nucené práce či jiná perzekuce. Na území EU ani ČR nemá žádné rodinné vazby a neuvedl žádné ekonomické či společenské závazky v ČR. Český jazyk neovládá. V závěru výsledku požádal správní orgán I. stupně o možnost dále se zdržovat na území ČR a získat povolení k pobytu, aby zde mohl vydělat prostředky na splacení svých dluhů ve Vietnamu.

10. Soud se nejprve zabýval námitkou žalobce ohledně nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí spočívající v tom, že žalovaná nezjistila veškerá hlediska k posouzení

přiměřenosti dopadů k osobě žalobce, kdy žalobce zdůraznil, že sám sjednal schůzku, kdy chtěl řešit svůj nelegální pobyt a poskytl maximální součinnost.

11. Soud v první řadě upozorňuje na skutečnost, že předmětné správní řízení bylo dvoustupňové, přičemž prvostupňové a odvolací rozhodnutí tvoří jeden celek. Již správní orgán I. stupně řešil v prvostupňovém rozhodnutí otázku přiměřenosti rozhodnutí. Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí o vyhoštění odvolání, a to podáním ze dne 16. 1. 2026. Odvolání však bylo blanketní, když v něm nebyly uvedeny žádné odvolací námitky. Proto správní orgán I. stupně správně vyzval žalobce výzvou ze dne 26. 1. 2026 k odstranění vad podání, přičemž stanovil žalobci lhůtu 7 dnů od doručení výzvy. Ve stanovené lhůtě a ani později však nebylo odvolání doplněno. Žalovaná tedy mohla jen obecně přezkoumat prvostupňové rozhodnutí, když konkrétní odvolací námitky absentovaly. Stěží tedy žalobce může vyčítat žalované nepřezkoumatelnost jejího rozhodnutí stran přiměřenosti rozhodnutí, když žalobce svým odvoláním nepředestřel žádnou konkrétní argumentaci. Správní orgán I. stupně se ve svém rozhodnutí zabýval tím, že žalobce mohl a měl vědět, že jeho pobytové oprávnění v Maďarsku skončilo, a že následně v Maďarsku a Polsku pobýval neoprávněně. Otázkou přiměřenosti rozhodnutí se zabýval správní orgán I. stupně na stranách 4 až 6 prvostupňového rozhodnutí, kde dospěl k závěru o přiměřenosti rozhodnutí o vyhoštění. Tyto závěry správního orgánu I. stupně aprobovala žalovaná v napadeném rozhodnutí. Soud proto považuje napadené rozhodnutí za přezkoumatelné.
12. Dále se soud zabýval stěžejní žalobní námitkou, že správní orgány měly vyžádat od ministerstva vnitřní závažné stanovisko dle § 120a zákona o pobytu cizinců.
13. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců platí, že policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
14. Podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců policie si v rámci rozhodování o správním vyhoštění vyžádá závažné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179).
15. Podle § 120a odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců závažné stanovisko se dále nevyžaduje, a vycestování cizince je tak možné, rozhoduje-li policie o správním vyhoštění občana třetí země a občan třetí země výslovně uvede, že jeho vycestování je možné.
16. Podle § 120a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců závažné stanovisko se dále nevyžaduje, a vycestování cizince je tak možné, pochází-li občan třetí země z bezpečné země původu podle zákona o azylu a neuvedl-li individuální skutečnosti a okolnosti týkající se jeho osoby svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179.
17. Podle § 179 zákona o pobytu cizinců vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí.
18. Soud shledal, že správní orgán I. stupně se na straně 8 prvostupňového rozhodnutí zabýval potřebou vyžádání závažného stanoviska ministerstva vnitřní. Konstatoval, že žalobce při

svém výsledku neuvedl žádné skutečnosti, které by bránily jeho vycestování, neuvedl, že by mu v zemi původu hrozilo skutečné nebezpečí, přičemž avizované dluhy nelze pod pojem skutečné nebezpečí podřadit. Správní orgán I. stupně dále připomněl, že žalobce se opakovaně vracel do Vietnamu a žádná újma mu nevznikla. Proto dovodil naplnění § 120a odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, protože nevyžádal závazné stanovisko ministerstva.

19. Soud konstatuje, že správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí dospěl k nesprávnému závěru, že byly naplněny podmínky pro nevyžádání závazného stanoviska ministerstva ve smyslu § 120a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně zmínil § 120a odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, avšak jeho navazující argumentace v prvostupňovém rozhodnutí nebyla věcně správná. Zmíněné ustanovení míří na situace, kdy cizinec výslovně uvede, že jeho vycestování je možné. To však žalobce při svém výsledku rozhodně neuvedl. Naopak při svém výsledku uvedl nejen to, že má v zemi původu obavy o svůj život, bojí se lichvářů kvůli dluhům atd., ale rovněž uvedl, že vidí překážku, která mu znemožňuje opustit území členských států, přičemž touto překážkou jsou dluhy žalobce ve Vietnamu a obava z lichvářů. Na přímou otázku, zda může žalobce vycestovat do Vietnamu, tento uvedl: „*Myslím si, že ne, právě kvůli těm dluhům.*“ Dále žalobce při výsledku upozornil, že mu hrozí ve Vietnamu mučení od lichvářů. Výše uvedený projev žalobce nelze dle soudu rozhodně považovat za výslovné prohlášení ve smyslu § 120a odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, že jeho vycestování je možné. Uvedené ustanovení tak zjevně nebylo naplněno. Soud podotýká, že argumentace správního orgánu I. stupně poukazující na skutečnost, že žalobcem uváděné údaje (dluhy v zemi původu, obavy z lichvářů atd.) nejsou relevantní z hlediska skutečného nebezpečí dle § 179 zákona o pobytu cizinců, směřovala spíše k tomu, že žalobce neuvedl individuální skutečnosti a okolnosti týkající se jeho osoby svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179. Taková argumentace správního orgánu I. stupně by však měla místo při posuzování naplnění kritérií výše citovaného § 120a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, kdy rovněž není třeba vyžádat závazné stanovisko ministerstva. Uvedeným kritériem § 120a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců se však zjevně správní orgány nezabývaly, jelikož uvedené ustanovení lze použít jen pro tzv. bezpečné země původu uvedené v § 2 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců. Vietnamská socialistická republika mezi těmito zeměmi není.
20. Závěry správního orgánu I. stupně aprobovala jen v obecné rovině žalovaná na straně 4 napadeného rozhodnutí, když uvedla: „*Správní orgán I. stupně zcela správně vyhodnotil postup v intencích ustanovení § 120a zákona č. 326/1999 Sb., když pro absenci důvodů znemožňujících vycestování (ve smyslu ustanovení § 179 zákona č. 326/1999 Sb.) účastníka řízení dle ustanovení § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. stanovil dobu k vycestování z území členských států Evropské unie a smluvních států.*“ Z uvedené citace je zřejmé, že žalovaná se naplněním některého z ustanovení § 120a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, kdy není třeba vyžádat závazné stanovisko ministerstva, blíže nezabývala. Postup žalované byl zjevně dán tím, že absentovalo řádné odvolání s konkrétními odvolacími námitkami. To však nezbavovalo žalovanou povinnosti přezkoumat v přiměřeném rozsahu prvostupňové rozhodnutí.
21. Pro odvolání ve správním řízení totiž ve smyslu § 82 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“) platí, pokud jde o rozsah přezkumu, tzv. omezený revizní princip. Při uplatnění tohoto principu přezkouvává odvolací správní orgán i při absenci odvolacích námitek soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy v plném rozsahu. Správnost rozhodnutí však přezkouvává jen v

rozsahu námitek uvedených v odvolání nebo tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014-43, nebo ze dne 13. 2. 2008, č. j. 2 As 56/2007-71).

22. K tomu soud doplňuje, že v případném soudním přezkumu je žalobce oprávněn uvést v žalobě všechny důvody, pro které považuje napadené správní rozhodnutí za nezákonné. Tomu nebrání skutečnost, že některé z nich neuplatnil již v odvolacím řízení, ač tak učinit mohl. Ustanovení § 5 s. ř. s. na rozsah přezkumné činnosti soudu nedopadá (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007-62).
23. V projednávané věci byla tedy žalovaná i při absenci odvolacích námitek povinna přezkoumat závěr správního orgánu I. stupně, že není třeba vyžádat od ministerstva závazné stanovisko o možnosti vycestování žalobce, jelikož se jednalo o posouzení zákonnosti postupu správního orgánu I. stupně. Již výše soud konstatoval, že touto záležitostí se žalovaná prakticky vůbec nezabývala, když jen v obecné rovině aprobovala postup správního orgánu I. stupně.
24. Z pohledu soudu správní orgán I. stupně podstatným způsobem porušil ustanovení o řízení před správním orgánem, a to konkrétně § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, jelikož si v rámci svého rozhodování nevyžádal závazné stanovisko ministerstva, aniž k tomu byly splněny podmínky dle § 120a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Místo toho správní orgán I. stupně sám posuzoval, zda žalobci hrozí v zemi původu skutečné nebezpečí dle § 179 zákona o pobytu cizinců, aniž by k tomu byl kompetentní. Uvedené posouzení totiž má učinit ministerstvo vnitra. Žalovaná pak pochybení správního orgánu I. stupně nenapravila, ačkoli k tomu byla povinna.
25. Soud proto podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí pro vadu řízení spočívající v podstatném porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, jelikož zmíněné pochybení mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Jak totiž soud zmínil již výše kompetenci k posouzení žalobcem uváděných důvodů, které mu dle jeho názoru neumožňují návrat do Vietnamu, nemají policejní orgány, nýbrž ministerstvo vnitra. Jeho stanovisko je pro policejní orgány závazné. Nelze vyloučit, že ministerstvo může dospět k závěru o nemožnosti vycestování žalobce. Soud zároveň zrušil i prvostupňové rozhodnutí, jelikož to byl právě správní orgán I. stupně, který primárně pochybil, když nevyžádal závazné stanovisko ministerstva. Zmíněná vada dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. se tak vztahuje na prvostupňové i odvolací rozhodnutí. Soud dále dle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Vzhledem k tomu, že soud zrušil i prvostupňové rozhodnutí, bude pochopitelně v dalším řízení pokračovat správní orgán I. stupně. Soud připomíná, že v dalším řízení bude ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. správní orgán I. stupně (i žalovaná) vázán názorem soudu, že je třeba vyžádat závazné stanovisko ministerstva. Pro úplnost soud uvádí, že zmíněná vada řízení umožnila soudu rozhodnout bez jednání, byť žalobce konání jednání požadoval.
26. Soud nepovažoval za potřebné zabývat se dalšími žalobními námitkami ohledně přiměřenosti délky vyhoštění a přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, neboť je to v této fázi řízení nadbytečné.
27. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalované zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 10 140 Kč. Náhrada se skládá z částky 9 240 Kč za dva úkony právní služby zástupce žalobce po 4 620 Kč vypočtené z tarifní

hodnoty 88 000 Kč podle § 7 za použití § 9 odst. 5 a § 11 odst. 1 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, (dále jen „advokátní tarif“) [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a); podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d)] a z částky 900 Kč jako náhrady hotových výdajů zástupce [dva režijní paušály po 450 Kč podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu].

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 15. dubna 2026

JUDr. Jiří Derfl v. r.
samosoudce